

[Arbejdsministeren.]

tyder ikke, at de er uegnede til alt mellem himmel og jord.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til udvalget angående forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring. (Forhøjelse af medlemsbidraget). Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om de anerkendte sygekassers adgang til at yde tilskud til kiropraktisk behandling [af Niels Mørk m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. VIII) findes i tillæg A. sp. 1573; fremsættelsen i tidenden sp. 1521).

Forslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Nathalie Lind): Ved det forslag til folketingsbeslutning, som hr. Niels Mørk og flere andre medlemmer af socialdemokratiet i folketinget her har fremsat, opfordrer man regeringen til at fremsætte lovforslag om, at nydende sygekassemedlemmer får ret til tilskud til behandling uden lægehenviisning hos kiropraktorer, som er godkendt af Dansk Kiropraktor-Råd.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, blev der i 1963 af den daværende indenrigsminister nedsat et særligt udvalg, der skulle undersøge de forskellige sider af kiropraktorspørgsmålet. Udvalget, der som bekendt har afgivet betænkning i november 1969, delte sig i alle afgørende spørgsmål i et flertal og et mindretal bestående af henholdsvis repræsentanter for indenrigsministeriet, socialministeriet, sundhedsstyrelsen, Den almindelige danske Lægeforening og De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark på den ene side og repræsentanter for Dansk Kiropraktor-Forening på

den anden side. Dette gælder også med hensyn til spørgsmålet om nødvendigheden af lægehenviisning, hvor flertallet, det vil altså sige hele udvalget bortset fra kiropraktorerne, afviser en autorisationsordning, men går ind for kiropraktisk behandling efter lægeordination.

Der er i kiropraktorudvalgets betænkning givet oplysninger om retstilstanden på dette område i en række fremmede lande. Det fremgår heraf, at i USA og Canada har henholdsvis 48 af 50 stater og 7 af 10 provinser lovreguleret kiropraktors virksomhed. Af de europæiske lande har kun Schweiz anerkendt kiropraktors virksomhed ved lovbestemmelser i 14 af de 22 kantoner, og efter de gældende regler i disse kantoner refunderes udgifter til kiropraktorbehandling på lige fod med udgifter til lægebehandling.

Forslagsstillerne har bl. a. motiveret deres forslag med, at der næppe for nærværende er sandsynlighed for gennemførelsen af en autorisationsordning, som også De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark, som jeg jo nævnte, er imod, samt med, at det vil være rimeligt at bygge en tilskudsordning på det grundlag, at den nuværende lovgivning ikke forhindrer kiropraktorer i at udøve deres virksomhed.

Jeg skal hertil bemærke, at det efter læge-loven i princippet er tilladt enhver at tage syge i kur, men at der er fastsat en række begrænsninger for ikke-lægers virksomhed ved sygebehandling, begrænsninger, som altså også kiropraktorer er undergivet. Jeg finder det derfor ikke, som forslagsstillerne altså gør det, rimeligt at bygge en tilskudsordning op på det grundlag, at lovgivningen ikke forhindrer, at kiropraktorer udøver deres virksomhed.

Jeg kan ikke med nogen virkelig personlig sagkundskab udtale mig om værdien af kiropraktisk behandling, men jeg må gøre opmærksom på, at det førnævnte udvalg i ca. 6 år har arbejdet med dette spørgsmål, og at udvalget er nået til det resultat, at sådan behandling kun bør gives efter lægeordination, hvilket standpunkt jo også i princippet indtages af sygekassernes repræsentant i udvalget.

På denne baggrund finder jeg, at det ikke ville være rigtigt, at socialministeriet uden videre inden for den offentlige sygeforsikring tilsidesatte sagkundskabens meninger